PRIETENUL

Dan Merişca

SE AUZI „cling” şi ecranul verde se stinse. Din subsolul clădirii de peste drum ieşea acum un grup gălăgios. Se întoarse să-i privească. „Reuşesc să se distreze băieţii, îşi zise. Ciudate aceste cluburi de divertisment”.

— Salut, prietene! auzi din spate. Numele meu este Jolly. Al tău?

Glasurile şi rîsetele celor din grup se îndepărtau de-a lungul străzii, în întuneric.

— George, îi răspunse el, pe jumătate mirat. George de pe Luhan.

— Ah, îmi pare bine. N-am avut nici un prieten de pe Luhan. Îi întinse mîna. Şi...? Cum e, îţi place la noi, pe Faberia?

— Cred că da; n-am prea avut timp să-mi dau seama.

— Prietene, ăsta e abia începutul. Şi reţine: doar eu te pot ajuta să cunoşti planeta cu adevărat. Oraşul acesta îl ştiu ca pe propriile-mi buzunare... Şi cum a fost călătoria?

— Plăcută. Serviciile interplanetare au fost totdeauna bine dotate. Dar, spune, ai idee unde putem bea o cafea?

— Cafea? Există atîtea alte energizante mai eficiente.

— Ştiu, ştiu, eu am însă gusturi mai învechite.

— Da, sigur, cum doreşti... E chiar aici, după colţ, un mic bar artizanal. Ştii, nu le pot suferi pe cele automate.

„Norocosul” se numea barul. Intrară şi George comandă cîte o cafea.

— Mulţumesc, spuse Jolly. Sper să nu te superi, dar eu nu beau treburi de-astea.

Mirosul fierbinte al cafelei îi învălui. Barmanul şterse tejgheaua în faţa lor şi aduse ceştile. Apoi se îndepărtă făcîndu-şi de lucru în colţul celălalt.

— Deci ţi-a plăcut călătoria, reluă Jolly discuţia. De stewardese ce zici? Ai cunoscut-o pe una Ann?

— Care Ann?

— Una blondă, de două persoane!

— Nu, n-am cunoscut-o.

— Nici nu merită!... Dar, de fapt — sper că nu sînt indiscret — cu ce treburi pe Faberia?

— Fac fotografii. Este o pasiune şi, din cînd în cînd, o meserie, căci uneori public, alteori realizez transmisii, iar cîteodată organizez expoziţii.

— I-auzi. Nemaipomenit! Nu credeam că mai există tipi care să se ocupe cu aşa ceva. Sînt o mulţime de mijloace mai rafinate, mai complexe...

— Da, dar, în realitate, nici unul nu a reuşit să o înlocuiască. Fotografia e cu totul altceva, este însăşi imaginea timpului. Înţelegi, e ca şi cum ai surprinde punctul de interferenţă mereu schimbător al trecutului cu viitorul. Este imaginea germenului, sîmburelui evenimentelor, dacă asta nu ţi se pare ceva prea grav.

— Da, înţeleg. Trebuie să fie grozav.

— Îmi place să caut adevărata faţă a lumii şi cred că fotografia poate face cel mai bine acest lucru.

— Te cred, prietene. E o profesiune palpitantă.

— Să nu exagerăm...

— De ce, de ce? Abia acum înţeleg cît de multă dreptate ai. Îmi arăţi şi mie dispozitivul?

— Aparatul de fotografiat? George îl desprinse de pe umăr şi, deschizîndu-l, i-l arătă: Ăsta-i. Dar nu-ţi pot face demonstraţii cu el, pentru că developarea, vreau să spun procesul chimic de fixare a imaginii, durează. Şi-apoi mi-am lăsat la hotel sculele. Adevărul este că-s cam conservator în privinţa asta... Ştii ce?, cît termin şi cafeaua ta, aranjează-mă puţin. Sînt pe drum de aproape o săptămînă.

Jolly scoase din buzunarul de la spate o perie —, îi plăceau într-adevăr lucrurile artizanale. Îi curăţă cu rapiditate hainele, apoi se aplecă şi-i făcu pantofii.

— Acum arăţi excelent. Vrei să mergi într-un club de divertisment?

— A, nu. Abia am fost în unul. Mai bine hai să ne plimbăm.

Plăti, îşi luă aparatul şi ieşiră.

— Cum a fost în club?

— Drăguţ, îi răspunse George. Lumini, muzică, agitaţie. Practic, mai mult întuneric decît lumini.

— Şi fete? Sînt o mulţime de tipe sexy care vin să se distreze în cluburi.

— Da, sigur. Era chiar lîngă mine una bună de tot. Dansa singură, şi cînd m-am uitat mai atent la ea, m-am speriat: era dezbrăcată! Cel puţin de la jumătate în sus, pentru că i-am văzut sînii.

— Da...?

— În clipa următoare se şi repezise la mine. Am încercat să-i demonstrez că eu nu ştiu să dansez, că sînt străin. Era o gălăgie... Dar nu vroia să înţeleagă, spunea că asta nu are nici o importanţă. M-am ridicat şi m-a şi îmbrăţişat, explicîndu-mi la ureche că muzica aia aşa trebuia dansată. Atunci mi-am dat seama că nu era dezbrăcată. Pur şi simplu avea sînii desenaţi pe tricou.

— Înţeleg...

— Dar la următorul dans s-a depărtat puţin de mine şi am crezut că e un miraj: desenul se mişca prea natural pentru un desen. Am întrebat-o ce era asta. Mi-a zis că e un obicei pe Faberia, o modă. E destul să-ţi ungi pielea cu o chestie specială, ceva fluorescent parcă, şi desenul se vede prin tricou. Abia atunci am observat că ea era cît se poate de decentă. Altele aveau întreg corpul luminos, vizibil prin haine. Iar tipii aveau tot felul de tatuaje şi contururi abstracte.

— Da, se poartă aşa ceva în ultimul timp. E la modă.

— Şi cum reuşesc să o facă?

— Mda, cred că... De fapt, ca să fiu sincer, habar n-am. Eu sînt dintr-o generaţie mai veche. Însă mă pot interesa. Sigur că da, o voi face cît de curînd. Dar fata?

— Care fată?

— Fata de care vorbeai. Aia bună de tot...

— A, nimic. Ne întîlnim mîine. Am s-o pun să-mi explice din nou.

— Excelent, prietene! Îmi place cum ai lucrat la faza asta. Ai luat-o tare de prima dată, te cred.

George îşi aminti că făcuse şi cîteva fotografii. Se aşezaseră într-un colţ, pe nişte scaune foarte joase şi moi. „Ce-i ăsta?" îl întrebase Estella. Încercase să-i descrie şi ei cum stă treaba cu fotografiile... „Ştii, îi spusese ea mai apoi, în realitate sînii mei sînt mai urîţi, dar i-am machiat cînd le-am desenat conturul, i-am trucat, înţelegi? Sînt mai mici şi mai urîţi..."

Îşi dădu seama că e prea linişte. Şi că era singur. Parcă se făcuse şi mai frig.

— Unde eşti? strigă. Dar celălalt nu-i răspunse. O luă înapoi, pe trotuar. După cîteva zeci de paşi îl găsi în umbra unei clădiri.

— Ce ai? Ce s-a mai întîmplat?

Tăcea. Rămăsese înţepenit, cu un picior în aer, cu o mînă ridicată şi cu cealaltă în buzunar, cu faţa sa alungită împietrită într-un zîmbet perpetuu.

A şi trecut atît timp de cînd vorbim? Nici nu mi-am dat seama. „Îl ocoli curios. Îl privi zîmbind. Îi aranjă o cută a hainei şi, brusc, prin surprindere, îi arse cu sete un picior în fund. Nimic. Nici nu se clintise. Îi mai dădu unul. Nu vroia să-l dea cu nasul în trotuar, ci doar să-l împingă puţin. Ar fi putut şi el să se balanseze aşa, cît de cît, măcar din politeţe, dacă nu din **prietenie.** Avea un echilibru nemaipomenit. Nici măcar o avalanşă nu l-ar fi urnit din loc pe Jolly ăsta. În schimb simţi săgetîndu-l durerea. Dăduse cam tare.

Se aplecă peste ecran. Era din nou aprins. «Dragi prieteni, spunea textul scris cu litere aurii, atunci cînd sînteţi trişti, atunci cînd sînteţi veseli, atunci cînd vă plictisiţi sau atunci cînd aveţi nevoie de ajutor, atunci cînd prietenii vă trădează, într-un cuvînt, atunci cînd sînteţi singuri, cînd simţiţi nevoia să vorbiţi cu cineva, indiferent care ar fi subiectul discuţiei, serviciile noastre vă stau la

dispoziţie...» Îşi băgă mîna în buzunarul pantalonilor căutînd. Pînă la urmă tot apelezi la serviciile lor. Unde naiba pusese banii? Oare îi terminase? Trebuia să treacă iarăşi pe la un oficiu de schimb... Căută şi în buzunarele bluzei. Pur şi simplu nu mai avea nimic. „Urîtă treabă. Pînă mîine dimineaţă va trebui să rămîn singur. E un materialist prietenul ăsta al meu. Nu-l interesez decît atît timp cît am bani”.

În clipa aceea îşi aminti. Cum de putuse uita? Banii erau în sacul de piele al aparatului de fotografiat. Îl deschise şi căută. Luă cu două degete o fisă verde:

— Gata, s-a făcut!

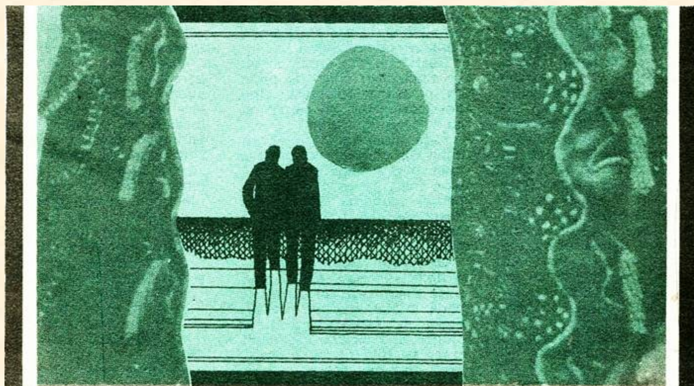
Introduse fisa în fantă. Se auzi „cling”. Jolly clipi, zîmbi fericit şi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, continuă:

— ... Aha, mi-am amintit, este un banc cu roboţi. Vrei să ţi-l spun?

— Dă-i drumul. Se simţi deodată bine, şi-i fu puţin ciudă că se simţea bine pentru atîta lucru. Ce naiba îl apucase veselia asta. Parcă era un copil. Căci, iată, descoperea pe Faberia jocuri şi jucării noi, tulburătoare.

Ecranul verde de pe pieptul celuilalt se stinsese. Doar literele aurii ale ultimelor cuvinte îi mai jucau încă în ochi lui George: «...La orice oră, în orice moment, contra unei singure fise verzi, vă stă la dispoziţie prietenul automat!»

Şi o luară din nou prin noapte, de-a lungul trotuarului, unul vorbind mereu, celălalt cufundat în gînduri.

Desen de ALEXANDRU ANDRIEŞ